

*Jan
Zahradníček
Rouška
Veroničina*

Jan Zahradníček

Rouška

Veroníčina

VYŠEHRA D

Tištěnou knihu si můžete zakoupit na www.ivysehrad.cz

Jan Zahradníček
Rouška Veroničina

Vazbu s ilustrací Heleny Konstantinové
a grafickou úpravu navrhl Vladimír Verner
Redigovala Blanka Koutská
Odpovědná redaktorka Marie Válková
E-knihu vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
roku 2012 jako svou 1045. publikaci
Vydání v elektronickém formátu pdf první
podle 2. vydání v tištěné podobě
Doporučená cena E-knihy 88 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

© dědicové, 2012

ISBN 978-80-7429-270-5
pdf

(1)

*Kdejaká tříska hloub se ještě zadře,
nedals mi, čase, zcela za pravdu?
Troskami kráčím – troska sám – to v hadře
své hanby za mrtvými jdu.*

*Zrak jejich zevšad svítí, o nevděku
šeptnouti jenom brání horký stud.
Skřípám-li přesto v přesném stroji věku,
přetaven projdu bílou výhní rud.*

*Přetaven, ale vcelku nezměněný,
když měnit se tak všechno naspěch má –
nejsem přec žena s třemi čtyřmi věny,
mé věno jedno, jedna sudba má.*

*A ta je – jinde být, než kde se slaví,
byť prapor srdce modrem písni vlál,
statečně nésti pohled přezíravý,
nevracet kámen s výtkou: neobstál.*

*Stydno se příti, stydno vysvětlovat,
říkati dvakrát slova zbytečná,
zde oči jsou, tam zobaň, jenž chce klovat,
k tvrdosti křivdy tvrdost lebečná.*

(2)

*Však ani slovo víc – být solí v očích
není přec úděl hodný oslavy.
Vítězství sjíždí plavně po úbočích,
mávejte z oken vy a vy a vy.*

*Je máj, je máj – tak jak jsi vždycky snoval
pro příchod drakobijců v zemi svou.
To však byl sen a sen se k mrtvým schoval
před skutečností tvrdou chůzí tou.*

*Skutečnost tato mocnější všech snění,
milénec krutý nás tu objímá
a žádá vše – v polibcích míry není,
žhne v nás očima uhrančivýma...*

*Tak bylo vždy, tak vždy se vyrovnati
s hlubinným vírem růže omamné
cti příkaz byl – i dneska před závratí
zdržuji zemi svou a ona mne.*

(3)

*Lze mávnout rukou – staň se bezuzdnosti,
tak nebo onak svět se zatočí...*

*Jsou zde však mrtví, těžkou hvězdnatostí
záhady přísné hledí do očí.*

*A ptají se, a ptají se: Ty živý
zapomenouti na sen mohl bys?*

*Nechvět se s námi lehkým chvěním jívy
o všechno živé – tak jak chvěl ses kdys?*

*A já si vzpomínám, já skuhrat nechci,
i na popravišti bych něhou vzdych.*

*Jsou to přec naši – snové naši křehcí,
jenom pel nesetřít jim z křídel zářivých.*

Jak leží

*z kostěných stánků těl svých vyvrácení
žalostné nedopalky požárů sírných
a tráva tichá roste kolem nich
oddělujíc majestát dokonání slavného
od řinčení prázdna*

*Prstíčkem něhy nedohrabeš se dna jejich
špendlíčkem lítosti nedokopeš se tam naskrz
a přece sousedy blízké máš v nich v světě
zpuštěném*

*a skrze střípek malý
i trosky veliké ti zvěstují
– Hledejte, co je tichého
hledejte, co je spravedlivého*

*Oni jak nikdo znají, co to znamená
když oheň horlivosti Boží šíří zemi
křičí kámen zdiva
trám vazby odpovídá mu
oni jak símě nejtěžší řešetem trýzně
dopadli na dno brázd, kde klíčí mýty
a strmé stavby stébel nesou zpěv*

*Už kolik dní
stromy mají svátek
Zmámeny stojí v trávě rozsvícené
jen po kotníky ve vlažné hlíně
v tom černém brodu proměn všech
jak chtěly by na druhou stranu
k podobám vzdušným
flétnově stoupajícím
k včelce
k hlasu zemřelých...*

*A tu listnatě poznávají
že dobře jim ještě chvíli
ještě tisíc let a nějakou chvíli
ze zdí zahrad a s korunami v oknech
zdvíženými jak zvědavé pozorovatelný
rovnou doprostřed osudů, s nimiž mají společný
každoroční rozkvět i uvadání
i zemi schranitelku
vší veteše závratné...*

*Trnutí vánek je obchází
od rána do večera
Bojí se pohnout rukama větví
aby z nich nepadlo drtivé brnění krásy
třebaže tak rádi druhu druh
by klesli do náruče*

*A kdyby přece – kos ten uspavač hadí
strnutí prodlužuje
lomozy po špičkách odcházejí
kladouce prst ticha na zející ústa ulic
a chvíle před západem sahá až k předměstím ráje
kde se už nespílá
kde se už nepomlouvá...*

*A stromy zvráceny do modra pijí
ten nápoj uhrančivý
vlažného zpěvu, v němž halouzky slyší
svou chválu, že ještě jednou
a znova
jak nikdy předtím
kvetou*

*Tolikrát myslels, že jinde, že na zemi sotva snad
lze nalézt takové ticho
že nemůžeš květiny dotknout se
abys nepohnul hvězdou*

*A zatím dech spící
peřičko
třepotající se na rozmezí viditelného
s neviditelným
umlčel všechny lomozy země
a jen okuté nohy stálic
šustěly neslyšitelně
vysokou travou noci*

*Tolikrát myslels... nemožno... vrátím se...
a zatím stanuls nemoha o krok zpět
pro přísnou stráž svého dechu
s nímž se už mísil
těžký dech budoucnosti*

*Ale to, co tě připoutalo, abys víc volný byl
ale to, co tě osvobodilo k tím větší služebnosti
to není z látky, kterou lze měřit a odpočítat –
tu drahocennou tkáň snů jinošských
z které jsou růže
chvějivou plet' obrazů pod vodou
polibky bez rtů, doteky bez rukou
a co všechno znovu a ještě jednou
naléhá na své splnění
s jistotou, že vyslyší je
se strachem, že na zemi sotva snad...*

*Takže když vidíš oblohu sudby své
s Andromedou připoutanou
její vlastní oddaností jak hřeby
souhvězdí tvrdě tkvících
když skrze šat oblačnosti
tušíš mléčnou dráhu těch údů
z nedostupna jiného života
až k tobě se sklánějící
neodvažuj se jinak než s chvěním
neodvažuj se jinak než s prosbou
překročit práh
dotknout se
pít...*

*Němá proroctví pupenců se šmahem vyplňují
Proti všemu očekávání
zoufale přešlapujících
jaro přichází*

*Tak samozřejmě
jako by se všechno dělo v nejlepším pořádku
a každá bolest věděla o své nevýslovné ceně
zeleným lupínkem
pokladnice vůní se otvírají
čerstvý nátěr trávníků
osýchá v slunci*

*Začlo to
prostořekostí kosů
a teď už ani konvalinky se nedají přehlušit
dechem modřínů a třešně mají tak zrovna čas
svléci se ze své úplňkové bělosti šílených
aby udělaly místo
jabloním a hlohům*

*Mají přijít ještě akáty
a také růže a lípy
řeknou ještě letos své slovo*

*ale bojím se
že jim nebude dobře rozuměno*

*Zem žena Pilátova
nadarmo vypravuje své jasnozřivé sny
nadarmo se trápí svými klíčovými předtuchami
sdělujíc je s laskáním svému pověřчивému muži
který v roztržitosti poslouchá její zelené výstrahy
aby neměl nic se smrtí Spravedlivého
ale myslí přitom na své hodnosti a řády
a má strach*

*Ten strach
když se náhle lupení třese jak kroniky naveskrz
popsané
nespravedlností a záštím
ten strach, že zlaté hřeby pampelišek v trávě
a hvězd na obloze
neudrží už pohromadě
co se ustavičně od sebe odděluje
zrovna mezi květy
pod kroky i v dálce
trhlíny se rozestupují
mrazivě táhne z nich*

*Vidí žena Pilátova
oponu světa roztrženou
podsvětí kanálů se provalilo
a mezi nimi bolest a vinu
jak se protloukají
v křiku rouhavém
každá na vlastní pěst*

*Vidí Smíření
všemi lístečky dřeva zeleného
šeptá o něm
sypajíc nám pod nohy květní plátky
modrým hlasem kukaček se zalykajíc
Ale Pilát si ruce myje
místo deště se ochladilo
křik neustává
mlčí zem*